

PASTÝŘSKÝ LIST V NEJISTÉ DOBĚ – IX.

„Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.“ (Jan 6:37)

Během několika uplynulých dní jsem mnohokrát ve zpravodajství zaslechl u nás dlouho nepoužívané slovo *repatriace*. Na „první dobrou“ zní spíše stroze, možná dokonce až příliš úřednický, jenomže jeho obsah je velice pozitivní. Jde o návrat osoby do její otčiny, vlasti, rodiště. Vyjadřuje proces aktivního navrácení občana do mateřské země.

Těší mě, že se naše země stará o ty desetitisíce spoluobčanů, které během celosvětové pandemie uvízly někde v zahraničí. Lhostejno, zda vlastní nezodpovědností, hloupostí, nebo ze služebních či jiných důvodů. Jsou naši! Stojíme o ně! A proto je repatriujeme. Usilujeme o to, aby se všichni ti zapomenutí mohli vrátit domů, kde spíše přechkají zdravotní nepřízeň, která zasáhla celý svět.

Dnešní odhodlaná snaha pomoci ztraceným a přeci nalezeným mě vrací proti toku času. Jestli totiž na světě existuje nějaký národ, který má bohaté zkušenosti s repatriací, pak je to národ židovský. V historii byl několikrát zavlčen do zajetí, aby se pak navrátil do domoviny. Nakonec byl nemilosrdně vyhnán ze své země a rozprášen do celého tehdejšího starověkého světa.

Národ, který díky železné vůli ukované z protřpěných staletí, jazyku náboženských spisů a moudrosti učenců, kulturním zvykům, přísným stravovacím příkazům a touze po návratu do vlasti svých praotců, nakonec přežil všechny ty, jež se ho v průběhu staletí snažili zlomit a zničit.

Tu a tam se i v minulosti (v malých či větších skupinách a mnohých vlnách) vracel do své zapovězené domoviny. Teprve až v polovině dvacátého století se udál skutečný zázrak. Nejspíš ten největší v historii, neboť se týkal celého národa. Na území starověkého Izraelského království povstal nový útvar, stát Izrael, který vytvořili Židé vracející se doslova z širého světa. Nejpozoruhodnější na celé události je nejspíš to, že návrat z exilu a obnovení Izraelské státnosti jsou ve svatých písmech Židů předpovídaný více jak dva tisíce let před tím, než se k nim skutečně došlo!

Sami Izraelci, bez ohledu na své přesvědčení – ať už náboženské či politické, návrat do země praotců označují slovem *Alija* – tedy „výstup“ či „cesta vzhůru“. Jedno z mnoha jiných vysvětlení je náramně jednoduché a srozumitelné. Na horu Sión – symbol židovství národnostního – stejně jako na horu Chrámovou, kde v minulosti stával dům Hospodinův, se nejen z dálav světa, nýbrž i blízkého okolí, vždycky stoupalo a stoupá směrem vzhůru.

Je to vlastně cesta od bloudění k domovu, ze stínu ke světlu, z nevědomosti k poznání, ze zmaru k obnově, ze smrti a zapomnění do skutečného života a přítomnosti.

Příběh návratu... Patrně jeden z nejkrásnějších příběhů o návratu domů vyprávěl i rabi Ješua svým posluchačům: *O návratu ztraceného syna*. (Všem vřele doporučuji, abyste si nalistovali 15. kapitolu Lukášova evangelia a podobenství si přečetli.)

Vyprávění o otci a jeho dvou synech se stalo námětem mnoha uměleckých děl i literárních a filosofických úvah. Nic se však nevyrovná tomu okamžiku samotného příběhu, kdy ztracený syn padne do náruče svého milujícího otce, který synův návrat s nadějí vyhlíží.

Znovu nám dojde, jak moc záleží na každém z nás a jak je důležitá rodina. Najednou vidíme, že mnohé spory, nedorozumění, urážky, křivdy a obviňování, tváří tvář skutečnému ohrožení zdraví, ztráty lidské důstojnosti, rozostření smyslu života, či snad i nečekaného konce života jako takového, jsou zbytečné a malicherné.

Je čas otevřít náruč, je čas omluvit se, je čas přijmout a nechat se přijmout.

Když pozoruji současnou repatriaci našich spoluobčanů, pročítám si dávné i novější příběhy těch, kteří se šťastně navrátili do své domoviny, nebo si znovu připomínám příběh syna, který se vrací domů, napadá mě, že je možné a správné repatriaci chápat i jako návrat k nebeskému Otci. Otci věčnosti, všeho stvoření, spravedlnosti, milosti a milosrdenství i světla poznání. K Otci, jímž je dobrotivý Bůh.

Do jeho otevřené náruče můžeme kdykoli vpadnout – lhostejno, jak dlouho a jak moc jsme doposud bloudili a čím jsme se proti Němu i proti našim bližním provinili.

Nakonec, pouze u Něho nalezneme spočinutí, ujištění, povzbuzení i útěchu a potěšení svých ustaraných myslí, zlomených srdcí a posekaných duší.

Báječné je, že kdo k Němu přijde, nebude vyhnán ven...

S jistotou, že i pro Vás je Otcova náruč stále otevřena a nikdo z ní není vyháněn
Petr Plaňanský, pastor KS Nymburk
(v Nymburce 31. 3. 2020)